

førelse af Møninger bleve forelagte her i Thinget; men jeg veed ikke, hvor mange Aar af Springet der endnu er tilbage, førend vi naae saa vidt, at vi se en saadan Lov emanere. Det er imidlertid meget længe siden, at vi saae disse Lovudkast forelagte, og de ere gjentagne Gange forelagte fra Regjeringens Side; men den Gang, da man i 1862 her i Salen behandlede Loven af 11te Februar 1863, gif man fra flere Sider, ja, jeg tror, jeg kan sige fra alle Sider, ud fra, at der kun var Tale om en Overgangsforanstaltning. Det er nu 17 Aar siden, at dette skete, og endnu bestaar denne Overgangsforanstaltning, og vi ere nu kun komne til at lappe paa og sørge denne Overgangsforanstaltning. Jeg vil dermed ikke i mindste Maade have sagt, at vi ikke skulde gaa ind paa denne Overgangsforanstaltning, at vi ikke skulde give Kriminal- og Politiretten den Udvidelse, den forlanger, og maaste en endnu større, hvis vor Overveelse skulde føre dertil. Jeg mener, at der maa ske en Overveelse netop af Hensyn til de Bemærkninger, som den høitærede Justitsminister gjorde om det lange Spring, og af Hensyn til, at det maaske kan vare endnu længere, ja, endog være tvivlsomt, om vi skulle opleve at se Sagen ført til Ende. Men ganske vist skulle vi ikke nu, og deri er jeg ogsaa enig med den høitærede Minister, komme ind paa de store Principspørgsmaal, der vedrøre denne Materie, det vil altsaa i det Hele sige, Spørgsmaalet om at gaa over fra Substitutionsprincippet til Anklageprincippet; men derimod mener jeg, at vi skulle søge at foretage Lempelser og Nættelser af de Ulemper, der maa anerkjendes for at være de værste ved det nuværende System. Det er noget ganske Andet, og det var netop det, jeg tillod mig at paavise, at man kom ind paa ved Loven af 11te Februar 1863 i de Punkter, som jeg tillod mig at fremføre og henvise til, og jeg veed ikke, hvorfor man da ikke ogsaa nu saa lempeligt og saa smaat kunde gaa den Vej, saaledes at man søgte at fjerne nogle af de Ulemper, der fra alle Sider erkjendes for de betydeligste. Jeg hørte heller ikke den høitærede Justitsminister indvende Noget imod, at man kunde hæmme, fjerne eller lempe nogle af disse samtidig med, at man behandlede denne Lov. Men, følgende dette, betønedes jeg dermed kun det Spor, som blev givet ved Loven af 11te Februar 1863, der jo ikke, som det staa i Lovforslaget, kun omfatter Behandlingen af offentlige Politifager i Kjøbenhavn, men som omfatter denne Sag med Mere. Der er nemlig andre Bestemmelser i Loven end de, der vedrøre offentlige Politifager. Naar den ærede Minister mente, at man derved udsatte sig for at forhale Sagen, og at man efter de Erfaringer, som man tidligere havde gjort, kunde vente sig en saadan Forhaling af Sagen, eller at det endog slet ikke vilde blive til Noget, veed jeg ikke, hvorfra den ærede Minister henter dette. Det ligger ikke i min Tanke, og de For-

andringer, som jeg antydede, ere ogsaa af en saadan Beskaffenhed, at man ikke vil kunne sige, at en Gjemmemførelse af dem i og for sig vil nødvendiggjøre nogen Forhaling af Sagen i dette Ord's virkelige Betydning. Jeg kan jo nemlig ikke antage, at den høitærede Minister vil kalde det en Forhaling af Sagen, at sende den til Udvalg. Bisselig er det langt fra mine Tanker, om Sagen kunde komme i Udvalg, at den da skulde blive liggende der, og jeg vil sige, at, for at dette ikke skulde ske, vilde jeg anvende al den Indflydelse, som staaar til min Raadighed (Bille: Det er nok ikke Meget!) paa, at, den vil komme frem. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds har undertiden en Maade at afsryde paa, om hvilken jeg ikke vil bruge det Udtryk, som ligger nærmest ved min Tanke, fordi jeg tror, at det ikke er ganske parlamentarisk (Bille: Hør!) . . .

Formanden (Krabbe): Da den ærede Taler paalægger et andet Medlems Forhold, har det ærede Medlem Krav paa, at Formanden giver ham sin Beskyttelse. Den ærede Taler har fuldstændig Ret i sin Beklagelse.

Beth: Det er altsaa Noget, som jeg vil bede den ærede Justitsminister ikke at misforstaa, at det ikke i mindste Maade er min Hensigt at søge at forhale denne Sag, endfise at gjøre det saaledes, at denne Lov ikke skulde udkomme som færdig fra Rigsdagen i den nærværende Session. Det har heller ikke i mindste Maade været mit Ønske at komme ind paa de store Principer, som staa imod hinanden i den processuelle Materie angaaende Behandlingen af kriminelle Sager. Det har slet ikke været min Hensigt. Jeg har kun, følgende det Spor, som er givet i Loven af 11te Februar 1863, villet medtage saadanne Lempelser, som kunne ske, uden at forhale Loven og netop uden at komme ind paa de store Principer, som den ærede Justitsminister omtalte. Det kan man ikke kalde de store Principer, at give Komparenten Ret til at diktere til Protokollen, naar han synes, at han trænger dertil, og heller ikke de andre Ting, som jeg fremhævede. Hvad den høitærede Justitsminister fremførte med Hensyn til de enkelte Paragrafer og navnlig med Hensyn til, hvad jeg havde sagt desangaaende, skal jeg ikke komme videre ind paa. Der er kun en Udtalelse af den høitærede Minister, som jeg dog vil sige et Par Ord om, og det er hans Udtalelse med Hensyn til § 3. Det forekommer mig, om jeg ikke har opfattet den høitærede Minister uregtigt — har jeg gjort det, beder jeg undskyldte —, at den høitærede Minister sagde, at, naar man overlod til Forældrene at straffe Barnet, maatte man dog have en eller anden Garanti for, at det ogsaa skete. Men det er jo slet ikke det, som Lovforslaget gaar ud paa. Lovforslaget forlanger jo ikke, at man skal have en saadan Garanti for, at